

عنوان مقاله:

حیات مرکزی، کهن الگویی اقلیمی در معماری ایران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

میترا خلیلی - کارشناس ارشد انرژی و معماری، دانشگاه تهران

شاهین حیدری - دانشیار معماری دانشگاه تهران،

خلاصه مقاله:

ساختمانهای سنتی به آن دلیل که از مصالح و تکنولوژی زمان خودبهبود زیرکانه‌ای استفاده میکردند، موضوعهای ارزشمندی جهت مطالعه معماریاند. اجزا و عناصر این بناها بهگونهای عمل میکردند که آسایش انسانی را در محیطهایی خشن بهمقدار قابل توجهی تامین میکردند. مقاله حاضر با هدف شناخت دقیق راهکارهای اقلیمی در ساخت معماری سنتی در منطقه گرم و خشک ایران و دستیابی به دانش پنهان موجود در آن، بهتحلیل فضایی اقلیمی بهنام حیاتمرکزی میپردازد. تاثیر حیات در ایجاد سرمایه‌های درون خود و فضاهای اطرافش در شرایطی بررسی میگردد که هیچ انرژی تجدیدپذیری برای آن مصرف نمیشود. پژوهش‌های حاضر در پی تقلید ظاهری از شکل‌نموده بلکه پیگیر قوانینحرارتی بهکاررفته در فضای حیاتسنتی و اثبات مفهوم اقلیمی ساخت آناست. نتایج این کنکاشها در مصالح و شیوههای اجرای بناهای آتی با تکیهبر مصرف انرژی و نیز در جهت برآورده ساختن نیازهای فرهنگی معاصر قابل استفاده است.

کلمات کلیدی:

اقلیم گرم و خشک، حیاتمرکزی، سرمایه‌شطیبی، آسایشحرارتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/273650>

